

Ο νικητής της Βοστώνης

Όταν γεννήθηκε ο Κυριακίδης εξύγιζε μόνο τριακόσια δράμια!

Τὰ πόδια του θὰ γίνουν άντικείμενον... μελέτης!

Σε μία εφημερίδα της Βοστώνης δημοσιεύεται συνέντευξη του Κυριακίδη στην οποία ο Άμε

Ο Κυριακίδης

ρικανός δημοσιογράφος ενδιαφέρεται να μάθη νέα από την Ελλάδα, για την κατοχή, για τις καταστροφές που μας έκαναν οι Γερμανοί, για την οικογένεια του Κυριακίδη. Ιδιαίτερος ο Άμερικανός δημοσιογράφος ενδιαφέρεται να μάθη το είδος του φαγητού που τρώγουν τα παιδιά του. Ο Κυριακίδης φυσικά άγνωστους την αριθμητική των διταμιών και του όμιλι... περί λαχανιάς, περί μπιτζελιών και κονσέρβας. Και ο δημοσιογράφος άπορεί, αμφιβάλλει για την ελιγκριναία του Κυριακίδη, αλλά συγχρόνως και τον θαυμάζει.

Στην ίδια εφημερίδα δημοσιεύεται μία φωτογραφία του Κυριακίδη παρμένη ενώ ο πρωταθλητής κάθεται στο ντιβάνι, κατά τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνονται ή «πατούσες», τὰ πέλματα των ποδών του σε όλες τους τις λεπτομέρειες. Και κάτω από την φωτογραφία υπάρχει ή εξής λεζάντα: «Ίδου τὰ πόδια που εκμηδενίζουν τις απόστασεις και που πρόκειται να άποτελέσουν θέμα επιστημονικής μελέτης».

Εξ άλλου σε ένα μακροσκελές γράμμα του, ο Κυριακίδης προς τη γυναίκα του υπό ήμερομηνία 15 Απριλίου γράφει επί λέξει τὰ εξής: «Εδώ οι Άμερικανοί θαυμάζουν την πατρίδα μας και αναγνωρίζουν ότι προσέφεραν τις μεγαλύτερες υπηρεσίες στον πόλεμο. Είνε όλοι έλληνολάτρες, και κάθε μέρα μου λένε ότι έπιθουμουν να νικήσω για να δοξασθή το όνομα της Ελλάδος. Όσο σκέπτομαι πώς έχω αναλάβει ένα τόσο δύσκολο ρόλο, υπερηφανεύομαι. Τό άλλο Σάββατο θα τρέξω για την Ελλάδα. Μαζεύω δυνάμεις και νομίζω πως τίποτα δεν θα μπορέσει να με κρατήσει. Αισθάνομαι μια γλυκειά χαρά και με συνέχει ένας ακράτητος ένθουσιασμός τόσο, που ενώ άλλοτε που ήμουνα βέβαιος

για την νίκη δεν μιλούσα, γιατί έλεγα πως στον άγώνα σιωπαίουν και άτυχήματα, τώρα, κάθε φορά που με βάζουν να μιλάω στο ραδιόφωνο τους λέω για την Ελλάδα μας, για τις θυσίες της γλυκειάς πατρίδος μας, για τὰ έρωπια, και τους επαναλαμβάνω πως εμείς ζούμε μόνο γιατί πιστεύουμε σ' αυτήν, μόνο γιατί νομίζουμε πως ό σκοπός μας, ή ζωή μας, τό πάν ανήκει στην πατρίδα μας. Τὰ λέω αυτά στο ραδιόφωνο και μεθάω από ένθουσιασμό και άνυπαμονό πότε τάρηθ το Σάββατο. Θα κερδίσω γιατί πρέπει να χαρίσω στην πατρίδα μας τό καλύτερο δώρο που μπορεί να κάνει ένα παιδί της: να της χαρίσω τό θαυμασμό, την εκτίμησι, τό σεβασμό όλων των ανθρώπων. Και πάλι σου ξαναλέω: Πρέπει να κερδίσω και θὰ κερδίσω. Άλλο γράμμα δεν θὰ σου στείλω παρά μετά τον άγώνα μου. Θα σου στείλω τηλεγράφημα».

ΤΑ ΚΥΠΕΛΛΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ

Παρακάτω αναφέρεται σε διάφορες λεπτομέρειες της εκεί ζωής, στους όμογενείς που τον φιλοξενούν, στον κ. Δημητρίου που τον έχει σκληδάσει, και επανέρχεται στους Άμερικανούς δημοσιογράφους: «Με ρώτησαν, γράφει, πώς

γλύτωσα από τους Γερμανούς και θυμήθηκα τό επεισόδιο των κυπέλλων και του άλμπουμ.

— Δηλαδή; ρώτησες.

— Είνε ολόκληρη ιστορία, μου λέει ή κ. Κυριακίδη, Παντρευτήκαμε στις 28 Δεκεμβρίου του 1941, εδώ, στο σπίτι της μητέρας μου. Μετά την στέμψι φύγαμε... με πρόδηλατο, έλλείπει χρημάτων και αυτό κινήτων. Φτάσαμε στο Χαλάνδρι ό που είναι τό σπίτι μας. Από την μεγάλη μας χαρά και την εύτυχία που νοιώσαμε, αφήσαμε ένα παράθυρο άνοιχτό κι' οι Γερμανοί έφτασαν και κόντεψαν να μας σπάσουν την πόρτα γιατί ξεχάσαμε να κλεινουμε συσκότιση. Μπήκαν μέσα με άγριές διαθέσεις, μάς έσπρωξαν με δάναυσο τρόπο, ζήτησαν την ταυτότητα του Στέλιου, δούτηξαν και τό ραδιόφωνό μας και έφυγαν, λεγοντας πως την άλλη μέρα πρέπει να περάση από τό γραφείο τους να πληρώση πρόστιμο για να πάρη την ταυτότητα.

Την άλλ ήμερα ήρθαμε εδώ, στη Φιλοθέη, και σκεφθήκαμε πως θά ήταν προτιμότερο να μείνουμε εδώ για λίγες μέρες. Έπειτα πήγαμε στο σπίτι μας. Την πρωτοχρονιά, Οι Γερμανοί φαίνεται πως παραφύλαγαν, ή από σύμπτωση ήρθαν ά μέσως σπίτι. Ο Στέλιος πρόλαβε κι' έφυγε. Μπήκανε σπίτι κι' άρχισαν να διαλέγουν τὰ έπιπλα. Αυτό, αυτό, αυτό, όλα τους έκαναν και τὰ μετακινούσαν. Όταν μπήκανε στο σαλονάκι μας, είδαν τὰ κύπελλα, τὰ βραβεία που έχει κερδίσει ό Στέλιος. Τὰ έχασαν. Πλησίασαν εκεί. Σας δεβαιώνω πως εκείνη τη στιγμή ήμουν έτοιμη να λιποθυμήσω. Ο Στέλιος άγάπουσε τὰ βραβεία σαν τὰ μάτια του. Άν τὰ έπαιρναν

Τά Νέα 25-4-46

τον πλήγωνα θανάσιμα. Έν τώ με ταξύ οι Γερμανοί έπλησίασαν τη διτρίνα με τὰ κύπελλα και μου ζήτησαν να τους άνοιξα. Πήρανε από μέσα τό λεύκωμα των Ολυμπιακών Αγώνων του Βερολίνου. Τό άνοιξαν. Είδαν μέσα τις υπογραφές όλων των άθλητών, τη φωτογραφία του Χίτλερ, την αφιέρωσι του Φόν Τσάμερ και σαν κάτι να τους ήλεκτρισε με κύτταξαν καλά και με ρώτησαν τίους είνε.

Έπειδή δεν μπορούσα να συνεννοηθώ ό ένας έφυγε και γύρισε σε λίγο μ' ένα νεαρό διαρμηνεά. Τους είπα πως ό άντρας μου έχει τρέξει στο Βερολίνο, πως τό άλμπουμ είναι δώρον του Φόν Τσάμερ κλπ. Αυτό ήταν. Αυτό έσωσε την κατάσταση. Μάς επέστρεψαν τό ραδιόφωνο τρεις έκτοτε όποτε τον έδλεπαν στο δρόμο τον χαιρετούσαν με θαυμασμό. Επί τέλους είχαν σεβασθή κάτι».

— Και γιατί δεν θέλετε να τό γράψω αυτό;

— Γιατί δεν θέλουμε να χωράστουμε κοιμητά χάρη στους Γερμανούς. Άργότερα μάς έκαναν κι' ύποφέρουμε. Στερηθήκαμε πολύ...

ΕΛΕΓΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΠΕΤΑΞΟΥΝ

— Έπήγατε στην Κύπρο;
— Ναι! μόλις ελευθερωθήκαμε. Πήγαμε να δούμε την μητέρα του Στέλιου. Μιά σεβαστή γηρούλα 89 χρόνων.

— Άλήθεια θα σας πώ κάτι άπίστευτο που θυμήθηκα: Στην Κύπρο, ή μητέρα του Στέλιου μου είπε πως όταν γεννήθηκε ό Στέλιος ήταν τόσο μικρούλακος, ζύγιζε ίσια—ισία 1 κιλό, ώστε όλοι τον έβλεπαν... με άηδία και της έλεγαν να... τον πετάξη! Ποιός μπορούσε να φαντασθή τότε ότι θα γινόταν μια μέρα ό μεγαλύτερος δρομείς...

Ένώ μιλάμε, στο σαλόνι δίπλα ή αδελφή της κ. Κυριακίδη δέχεται τὰ συγχαρητήρια των φίλων που τηλεφωνούν συνεχώς. Υστερα από ένα τέτοιο τηλεφώνημα ή κοινιάδα του Στέλιου έρχεται όλο χαρά και μάς λέει: «Αυτή τη στιγμή μου τη λέφώνησαν πως γίνεται συζήτηση να άνακηρύξουν τό Στέλιο επίτιμο δημότη Χαλάνδριου, να του στησουν άψίδα και να χαρίσουν ένα ό κόπεδο στο Δημητράκη!»

Δημητράκης είναι ό επίδοξος διάδοχος, ό γιος του Μαραθωνοδρόμου μας. Ήραία ιδέα! σκέπτομαι. Και θυμούμαι τον «Μαραθώνιο Άγρό» που χάρισαν τό Λούη όί ό μογενείς της Άγγλίας, ύστερα από τη νίκη του στους Ολυμπιακούς του 1896.

ΧΡ. ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Πώς ζή ό άσκητής—άθλητής Στέλιος Κυριακίδης.